

DE LANGZAME EVOLUTIE VAN DE MENS.

Laten we allereerst dit vaststellen: een evolutie kan alleen tot stand komen door revolutie; want om verder te komen moet steeds een gewoonte-patroon worden verbroken en daarvoor in de plaats moet er een nieuw patroon ontstaan.

De mens is van het begin af aan een gewoonte-dier geweest. Nu is dat misschien wat sterk uitgedrukt. Maar als we teruggaan tot het allereerste begin, dan vinden we de mens als een astraal wezen, geleid door hogere kracht; en alles, wat eens mens zal worden (daarbij dus ook een heel groot gedeelte van het dierenrijk), reageert op één wet, heeft één gewoonte, heeft één manier van bestaan. Daarna krijgen we dus de evolutie; want een deel ervan wil eens wat anders.

Dat is heel eigenaardig, dat altijd "wat anders willen" heeft eigenlijk de evolutie veroorzaakt. Die wezens komen dan in de stof en beginnen daar heel voorzichtig in kleinere groepen te leven. Die groepen worden steeds kleiner (altijd nog onder geestelijke leiding), tot er een ogenblik komt dat de mens zich losmaakt van het gewoonte-patroon dat hem van buitenaf wordt opgelegd. Hij gaat zelf denken en daarmee heeft hij dus het eerste punt van zuiver menselijke evolutie bereikt.

U ziet, het gaat met een sneltreinvaartje. Maar waarom zouden we over de evolutie van de mens zo lang doen? De mens doet er zelf al zolang over. Dan gaan we nu verder kijken:

De mens komt in persoonlijk contact met hogere waarden. Dat zijn nog geen goden. Hij noemt het wel een God, maar in feite is het een leidinggevende geest. In plaats van dat hij instinctief wordt gedreven door die geest, gaat hij nu met hem a.h.w. converseren; hij gaat hem iets vragen. Hij vraagt wat de geest wil. Deze vertelt dat en dan doet de mens - zoals normaal - altijd een beetje anders. Daardoor krijgt hij steeds meer zelfstandigheid en ontdekt voor zichzelf een persoonlijke keten van oorzaak en gevolg.

Dat is één van de belangrijke fasen. Niet alleen dat de mens van uit zichzelf de wereld en van uit de wereld zichzelf beziet, maar bovendien ontdekt hij nog dat alles wat hij doet gevolgen heeft en dat hij door zijn daden te veranderen de gevolgen kan wijzigen. Die belangrijke ontdekking brengt hem ertoe een persoonlijke aansprakelijkheid te aanvaarden. Hij gaat zeggen: Ik geef de orders. Dat is een typische eigenschap. De mens geeft graag orders, onverschillig hoe.

Hij vormt dus kleinere groepen, hij domineert andere groepen en het geweld is daarbij altijd een belangrijke factor. Zo zien we de eerste vorm van een staat ontstaan, waarbij je kunt zeggen dat enkele actieve en strijdvaardige, meestal ook sterke mensen een groot aantal niet actieve, niet strijdvaardige of niet sterke mensen domineert. Dit geeft aanleiding tot het ontstaan van een hele hiërarchie.

We zien het keizerrijk Mu ontstaan. In dat keizerrijk bestaat er een beschaving; maar deze is opgebouwd op de groep. Er is een groep van boeren, een groep van wegwerkers, een groep van transporteurs, een groep van vissers, enz. enz. Dus eigenlijk heel modern. Tegenwoordig hebben we de vakverenigingen of de bedrijfspgroepen.

Elk van die groepen heeft dus een eigen baas, die de wet geeft. De groep gehoorzaamt eraan en de baas zelf vecht dan vaak weer de zaak uit op een hoger niveau.

Boven dit alles staan de edelen; omdat de edelen soldaten hebben en de soldaten hebben de macht. En boven edelen en soldaten staat de enige figuur, die ze werkelijk allen nodig hebben: een keizer of een keizerin (vandaar keizerrijk), die a.h.w. de macht van de edelen in evenwicht houdt. De vorst heeft zelf natuurlijk niet zoveel soldaten als alle edelen bij elkaar. Maar de edelen haten elkaar zozeer, omdat de een macht heeft en de ander ook macht heeft, dat de keizer het spelletje van balans kan spelen.

U zult begrijpen dat in deze periode de mens alles probeert om los te komen uit een te grote gebondenheid. De mens wil wel zeker zijn, maar hij voelt er niets voor de bediende te zijn van een ander. Het resultaat is dat hij, in het uiterlijk leven sterk gebonden, zoekt naar uitwegen en zo komt tot de uitweg van het persoonlijk denken en het persoonlijk leven. Hij maakt zich b.v. los van de wetten, die tot op dat ogenblik de sexualiteit hebben geregeerd. Hij maakt zich verder los van vaste denkpatronen, die behoren tot zijn beroep en gaat andere dingen leren en overwegen; en daardoor ontstaat de eerste vorm van wijsbegeerte.

Nu klinkt dat allemaal erg mooi: wijsbegeerte; maar het is eigenlijk als je het omdraait: begeerte naar wijsheid.

Zo gaat de mens dus weer teruggrijpen naar het oude; maar nu op persoonlijke basis. Er ontstaat een individuele benadering van de hogere geest (nog niet van de absolute God, maar van de hogere geest) door de mens. En degenen, die dit bereiken, zijn zij die de grote revolutie brengen. Wanneer een aantal natuurrampen het rijk treft en daardoor de samenhangen minder sterk worden, weten zij met hele groepen een volksverhuizing te beginnen. Die volksverhuizing plus een deel van de lager staande bevolking is het begin van een ander groot keizerrijk: het rijk Atlantis.

Atlantis toont ons weer nieuwe principes, want de zelfstandige denker heeft er behoefte aan zijn denken vastgelegd te zien, een overlevering te scheppen, zodat hij niet alleen iets voor zichzelf vindt, maar dat aan de mens kan doorgeven. Er ontstaan scholen, die al heel gauw naast de zuivere denkers (ik zou haast zeggen uitvinders) ook priesters telt; zij, die zich hebben gespecialiseerd op het terrein van de geest of van het contact met de geest.

Die priesters gaan al heel snel veel verder. Ze ontdekken dat alle geesten, waarmee ze contact hebben, ten slotte ook weer worden geleid; en zij bouwen zich het beeld op van de geestelijke hiërarchie. Zodra dat is gebeurd, zijn er een paar handige priesters die zeggen: Als er een geestelijke hiërarchie is, kun je de een tegen de ander uitspelen. Dat worden de latere zwart-magiërs of stadsmagiërs en -priesters. Zij beheersen voor een zeer groot gedeelte de scholen.

De anderen, verzonken in het contact met het Hogere, wijken uit. Ze komen in de bergen terecht en vormen de eerste positieve invloed in het gemeenschappelijk denken van de mens. Door hun mediteren en denken proberen zij de gedachten van hun vrijheid, van een innerlijk contact met het Goddelijke uit te dragen. Dat het hun niet bepaald goed is gelukt, kunt u nagaan uit het feit, dat er in Atlantis ongeveer 10.000 jaren zijn, waarin vele kleine vorsten tegen elkaar voortdurend oorlog voeren.

Daarna valt Atlantis uiteen in twee grote rijken, die echter door oorlogen en een natuurramp weer uiteenvallen in 11 rijken. Dit resulteert ten slotte in de bekende 7 rijken. De 7 vorsten van Atlantis komen voor het laatst samen onder de "Gouden Zuil van de Wet", de gouden plaat, waarop zij hun wet hebben gegraveerd.

De mensen gaan verder; en ze ontdekken dat de beheersing van de mens in een volkomen vrije structuur niet mogelijk is. Ze scheppen het bezit van de mens. De mens wordt voor een andere mens een kuddedier: slavernij. Die slavernij is oorspronkelijk gebaseerd op rassenverschillen.

Zo komt de mens tot de heerlijke eigenwaan, die hem in de komen 30.000 jaren parten zal spelen.

We zien in Atlantis b.v. het z.g. blonde volk of het meester-volk en daarnaast het donkere volk en het zwarte volk. Drie aparte volkeren. Het zwarte volk is "dier". Het donkere volk is slaaf; maar kan als slaaf ook o.m. soldaat zijn. Aan het hoofd staat de meesterkaste, die uiteenloopt van handwerksman tot vorst.

Bij deze kleine schets moeten we goed begrijpen dat hoe meer verschillen er in de maatschappij zijn, des te meer de gevoelens van de mensen met elkaar in strijd komen en des te meer de mens wordt gedwongen zich zijn eigen positie te realiseren. En het je realiseren van wat je bent en hoe je staat tegenover de wereld, is een vorm van bewustwording. We kunnen dan ook zeggen, dat ook hier weer een zekere evolutie heeft plaatsgevonden, die echter door enkele revoluties (grote omwentelingen dus) wordt verstevigd.

Het uiteenvallen van de kleine rijken, het ontstaan van de grote rijken, het weer uiteenvallen van de grote rijken, de natuurrampen, waar bij grote delen van Atlantis ten onder gaan, zijn natuurlijk geen prettige gebeurtenissen, maar de mensen worden daardoor gedwongen zich te realiseren wie en wat ze zijn.

Het is misschien aardig hier even te wijzen op het feit, dat de witte priesters (later de Witte Broederschap) het al heel gauw nodig achten om hun wijsheid ergens in veiligheid te brengen. Ze begrijpen dat de mens zo geciviliseerd wordt, dat je hem niet meer kunt vertrouwen. Dat is ook een eigenaardig verschijnsel. Naarmate de mens meer wordt geciviliseerd, wordt hij minder betrouwbaar. En als hij minder betrouwbaar wordt, vervangt hij zijn innerlijke beschaving door een uiterlijke, die onder omstandigheden breekt, waarna er beestachtigheden overblijven. Als u wist wat er zich voor taferelen hebben afgespeeld in Atlantis, dan zoudt u ervan gruwen. Niet omdat het nu noodzakelijk was of omdat er een ramp was, neen, omdat de ene mens de andere mens wilde kwellen, omdat hij hem haatte.

Deze priesters trekken dus uit en we zien dat ze hun weg kiezen voor een deel in de richting van de Andes, waar ze een groot centrum stichten; voor een ander deel trekken ze in de richting van Afrika, waar bij ze verschillende gebieden aandoen o.m. Zuid-Afrika; vandaaruit trekken ze noordwaarts praktisch langs de bronnen van de Kongo naar de bronnen van de Nijl. Dan trekken ze weer noordelijk en laten overal bij de volkeren enkele leerlingen achter. In sommige gevallen blijven ze zelf.

In het begin gaan die witte priesters gezamenlijk verder. Maar u begrijpt, zo'n reis duurt ontzettend lang. Er zijn mensen die onder worden en zo zien we dan in de buurt van het Tsaad-meer een aantal mensen achterblijven. Zij worden de leraren van de magie van de negers, die daardoor een bepaalde manier van contact tot stand brengen met God leren en ook met alle krachten van de geest.

Oorspronkelijk in feite witte magie wordt het langzamerhand tot groene magie, die is gebaseerd op natuurverschijnselen en natuurkrachten, maar die de grote goddelijke waarden erachter een beetje achterwege laten. Deze blijven dus volgens de huidige opvatting nogal primitief. Maar het feit, dat er een geestelijke hiërarchie kan ontstaan, die de op zichzelf vaak strijdende, vijandige en verdeelde stammen een zekere eenheid als basis geeft, is toch wel een grote omwenteling.

Er ontstaat een geheel netwerk van geheimbonden, van priesterclans, dat zich uitstrekt over de gehele Nubische wereld en eigenlijk nog wel een beetje verder, want hun invloed gaat later zover, dat de negers zelfs een tijdlang contact hebben met de Druïden, de vroege Druïden van de Kelten.

De volgende fase is Egypte. In Egypte blijft een klein genoot-

schap achter en zij zijn het hoofdzakelijk, die aan de bevolking (op dat ogenblik grotendeels nog een trekkende bevolking) de landbouw leren. Van hen stammen de godenlegenden. En we weten allemaal dat één van hun belangrijkste vorsten Eisir was, die we later ergens anders tegen komen als de god van de wind (dank zij de snelheid waarschijnlijk, waarmee hij wist te reizen) en die ook wordt tot Osiris, de herrezene.

De tocht gaat voort. Ze trekken eerst nog verder noordwaarts en komen terecht in de Kaukasus. Daar blijft een betrekkelijk klein gezelschap achter, dat zich vermengt met de latere Drusen. De bergen zijn te onherbergzaam, het ziet er niet aangenaam genoeg uit en dus trekken de priesters verder in oostelijke richting, waarbij ze zich o.a. vestigen in het dal van de Ganges, doortrekken tot aan de voet van de Karakoroum en pas later - onder invloed van opdringende volkeren, de zich afspelende volksverhuizingen - met een deel verder trekken naar het hart van de Karakoroum, vanwaaruit vele van hun leerlingen en een enkele Meester ook naar Thibet trekken.

Zo ontstaat er dus een heel netwerk over de wereld; want wat in Thibet is ontstaan wordt verder gebracht. Het gaat naar Mongolië. Via Mongolië naar de grote landbrug en het komt terecht in Noord-Amerika. Steeds meer vertekend worden de gedachten van de oude magiërs van Atlantis practisch over de gehele wereld verspreid. De grote centra zijn o.m. de vroeg-Azteekse beschaving, de Inca's en dan Egypte natuurlijk als voorname punten. Teloort gegaan is een beschaving, die een tijdlang op de eilanden in de Archipel heeft bestaan, maar die door opdringende groepen van lagere rang grotendeels is vernietigd. Enkele overblijfselen van hun leer vindt u nog terug bij de Maori's, dus Nieuw-Zeeland.

Dan gaan we nu eens kijken wat er verder is gebeurd.

Nadat die eerste grote golf van mystiek is weggetrokken, wordt in Atlantis het slavenvolk opstandig; en vooral wel de krijgers. De soldaten hebben de slaven nodig, want indien de zwarte slaven tegen hen worden gebruikt, zou het mislopen. Zij rusten de zwarte soldaten uit, die voor een groot gedeelte weer in opstand komen tegen het donkere ras. Samen hebben ze een ontzettende ruzie, een ontzettende oorlog met het blonde ras. En zo ontstaat er een zeer grote negerstaat met heel eigen opvattingen en wetten, die vooral in het zuiden van Afrika een rol speelt en waarvan we enkele overblijfselen kennen; nl. de gebruiken van de Watoesi zijn nog ten dele ermee verwant en natuurlijk ook de organisatie methode, die we bij de Kaffers terugvinden. Denk maar eens aan de Impies van Dinjaan. Hier zijn we dus al een heel eind in de moderne tijd gekomen. De evolutie van de mens blijkt op geweld te zijn gebaseerd, altijd weer geweld.

De trek van het z.g. donkere ras, later o.m. de Kelten speelt zich af rond het Middellandse Zee-gebied. Hierdoor zien we hele ketenen van krijgsmansbeschaving zich aftekenen en vooral ook van meer trekkende volkeren; het zijn vechtersbazen. Ze komen tot in Hongarije en het zuiden van Rusland. Ze laten zich niet tegenhouden door een paar bergen. Ze overvleugelen tijdelijk Italië, waar ze een grote invloed hebben op de vroeg-Etruskische beschaving. Ze hebben ook invloed gehad op de basisbeschaving van Griekenland; minder op die van Cyprus. Ze stichten in Bretagne en in Engeland een tijdlang een nederzetting. Een deel trekt naar het noorden, vermengt zich daar later met restanten van het oorspronkelijk Atlantische ras en met een aantal uit het oosten toegestroomde groepen en zo ontstaan dan o.m. de Vikingen, de Noormannen, het noordelijk ras en daarnaast ook het Baltische ras.

Met deze volkenkundige beschouwing zou je haast vergeten dat de mens ook innerlijk moet groeien. Dat is begrijpelijk. De mens en de mensheid maken ontzettende veranderingen mee in de uiterlijke structuur; maar innerlijk wordt die structuur nu niet zoveel veranderd. Wanneer we

een vergelijking maken tussen b.v. de midden-periode van Atlantis en Rome, dan vinden we daar precies dezelfde verschijnselen. We vinden er de heks en de tovenaar in de krochten en op de kerkhoven. We vinden er de mensen, die anderen uitsturen om door geweld te veroveren. We vinden er de slavernij. We vinden er de misverstane inwijdingsgebruiken die voeren tot excessen en orgieën (de Saturnaliën waren oorspronkelijk een godsdienstig gebruik, dat voor het grootste gedeelte aan zichzelf is ontgroeid). De mens is een dier van lusten en zoekt bezit. Hier en daar ontdekken we ergens een lichtje van innerlijke beschaving. Zonder de grote Meesters zou er ongetwijfeld nog veel minder van terecht gekomen zijn.

De grote Meesters, die optreden, zijn allen op hun wijze ingewijden. Zij hebben dus contact gevonden met God. Ze weten wat er zich in de mens kan afspelen en ze weten ook hoe ze die mens in bedwang kunnen houden. We kunnen hen onderscheiden in de vroege Meesters (de z.g. hoofdperiode van Meesters) en de late Meesters.

De vroege Meesters onderwijzen over het algemeen magie. We kunnen dat nog zien, als we de oude geschriften nagaan. De Dodenboeken wemelen van magie. Of je naar Thibet gaat, of naar Assam, naar Egypte of naar Perzië, waar je ook komt, waar er een Dodenboek bestaat, daar zijn altijd de magische elementen zeer sterk. De oorspronkelijke inwijding is nl. een magische; want de mens is egocentrisch, hij is zelfzuchtig. Hij heeft uiterlijk misschien een zeer gevorderde cultuur, maar aan de binnenkant is hij een wilde; hij wil macht, hij wil meer zijn dan een ander. Door hem nu te introduceren in de magie ontstaat er een onzienlijke factor, waarbij de menselijke kracht en zijn heersen over een groot aantal anderen niets meer te zeggen heeft.

Wanneer een eenvoudige bedelaar met een magische vloek een landheer kan doden, dan zal die landheer tegenover alle bedelaars voorzichtig moeten zijn, opdat hij een dergelijke vloek niet op zich geworpen krijgt.

Het is dus een kwestie van magie, waardoor de menselijke verschillen, die zeer sterk zijn, moeten worden geëgaliseerd. Het resultaat is inderdaad, dat zolang de magie een rol speelt er zich een zekere hiërarchie opbouwt, waarin rechtvaardigheid een grote rol speelt.

Wanneer we naar de negers gaan, dan vinden we daar wrede gebruiken. Maar elke vorst, die wreed is tegenover zijn onderdanen (dat moet hij meestal zijn), stelt zich aan het gevaar bloot dezelfde wreedheid te ondergaan.

In Egypte zien we de farao als absolute heerser; maar hij is gelijktijdig de vader. En nu is het wel eens moeilijk om bij vader terecht te komen, vooral als je arm bent; maar de farao is in feite een rechtvaardige. Zo zien we het overal.

Nu is de magie gebracht en is er een bovennatuurlijk machtsevenwicht geschapen. Vanaf dat ogenblik moet de mens weer iets nieuws hebben. Er moet een revolutie ontstaan tegen de magie, dat is logisch. Want een je onderwerpen aan dit spel van bovennatuurlijke krachten betekent, dat de mens zijn eigen ervaring voor een groot gedeelte gaat uitschakelen. Hij moet zelf zijn. Het enige, dat je kunt doen om tegen het bovennatuurlijke in te gaan, is de natuur leren kennen.

Zo ontstaan de grote studies, die voor een aanmerkelijk deel dus voortkomen uit inwijdingen, die zuiver magisch zijn. Geneeskunde, bodemonderzoek, weerkunde, astronomie of beter astrologie, al die dingen komen voort uit de behoefte van de mens ergens een houvast te vinden tegen de magie.

Met dit onderzoek ontstaat de volgende fase. Er is behoefte aan denken, aan een wet en aan zelfbeheersing. We vinden in deze periode vernieuwers, die ook al wijzen in de richting van het één-godendom. We hebben de grote vernieuwers zoals b.v. Mozes en zoals de bekende farao Ichn-aton. We vinden soortgelijke vernieuwers in Indië en zelfs in

Europa. In Zwitserland wordt in deze tijd voor het eerst een standwet en een standbegrip geschapen, waardoor de Germanen een hoogstaand volk worden en zelfs ook de zuidelijke, meer Romaanse stammen nieuwe begrippen krijgen b.v. van wat u noemt fatsoen. De mens is verantwoordelijk tegenover de stam en tegenover God; en zelf moet hij die verantwoordelijkheid dragen en volbrengen.

Maar nog steeds is de leer hard. Het is een kwestie van doden of gedood worden; van wreken wat er aan onrecht jou wordt aangedaan en dat gedaan onrecht een gevolg brengt, dat moet worden gewroken. De wereld is grotendeels doortrokken van haat. Ook dit is voor de evolutie van de mens gunstig, want haat betekent een stuwkracht. Niets is gevaarlijker dan lusteloosheid.

Op het ogenblik bent u in een periode, waarin die lusteloosheid weer de boventoon begint te voeren. Maar dan moet er of een geweldige bewustwording zijn, er moet een grote liefde zijn voor de mens, desnoods een grote haat of zelfzucht, anders verzandt men; het is net drijfzand. Zodra de mens eenmaal meent, dat hij het nu wel weet en dat het wel goed gaat, is hij net als iemand, die in drijfzand staat; hij zinkt steeds dieper weg en op een gegeven ogenblik kan hij zich niet meer eraan ontworstelen. En voor die tijd moet er een stimulans zijn geschapen, waardoor hij omhoog kan komen.

Zo zien we dan nu, dat de haat dus als eerste drijfveer wordt gebruikt; en door die haat ontstaan er grote oorlogen. Wanneer we in deze tijd weer horen van grote volksverhuizingen, dan is dit voor een groot gedeelte te danken aan die predikers van haat. Zij prediken de haat niet, omdat ze demonen of duivels zijn, maar omdat de mens verder moet gaan met zijn evolutie. Hij moet worden losgeweekt uit zijn idee dat het nu wel mooi is, uit een zelfvoldaanheid.

Deze golf van oorspronkelijk haat brengt vele denkers voort, die de haat niet kunnen verwerken. Er moet een doel zijn, er moet een zin zijn. En zo krijgt u o.m. de heilige boeken, die in het Sanskrit nog voor een groot gedeelte bestaan en die u later onder de verzamelnaam Veden kent. Ook de Edda, een afschaduwing van de Veden in IJsland, is een bloeddorstig verhaal, maar op de achtergrond liggen de grote leringen, de grote wijsheden. Zo ontstaat er - om te ontkomen aan die wereld van haat en geweld - een geestelijk streven en een geestelijke bewustwording, die nu niet meer is gericht op het contact met de goden om leiding te krijgen of om kracht te ontvangen, maar die praktisch alleen is gericht op de behoefte om innerlijk vrede te kennen. En wanneer het zover is, kunnen er weer nieuwe Meesters komen.

Van de Meesters, die dan komen, noem ik Jezus als een sprekend voorbeeld. Zij brengen de mens tot het begrip, dat in hen een andere waarde leeft. De dood wordt vervangen door de werkelijke onsterfelijkheid. Het sluimeren tot de Dag des Oordeels, dat we al eerder kennen, wordt vervangen door de onmiddellijke consequentie van eigen leven in een hiernamaals. Belangrijk is verder, dat de mens leert God enerzijds te vrezen en anderzijds lief te hebben. De vrees wordt steeds meer verdreven; in de plaats daarvan komt steeds meer de liefde, tot we in deze tijd b.v. slagzinnen kennen als "God is liefde", maar verder begrijpt men niet dat je het zou kunnen omzetten tot "Liefde is God" en daardoor de betekenis in de ogen van velen een beetje verandert.

Toch kan de mens zich niet ontworstelen aan zijn idee van haat; hij moet iets hebben om er zijn haat op te ontladen. Zelfs in een leer van liefde wendt de mens zich niet tot de aanvaarding van God, het Koninkrijk Gods, deze liefdevolle Kracht. Neen; hij wendt zich tot het bestrijden van een ieder, die er anders over denkt.

Zo ziet u, dat de mens met al zijn evoluties toch eigenlijk nog niet zo heel ver is gekomen. Ik zal u dadelijk vertellen waarom, maar we moeten nog eventjes verder.

Vanaf dat ogenblik moet worden gezocht naar een synthese. Die synthese mislukt, wanneer het idee van gnosis, de gnostici, teniet gaat, omdat enkele andere geloofsgroepen (in het begin de Christenen, die een grote kracht hebben, later ook de Moslims, die soortgelijke opvattingen hebben omtrent hun rechtvaardigheid) deze groepen a.h.w. wegvagen, zodat ze alleen in het verborgene voortbestaan. Groepen mensen, die trachten tot een geheel nieuw leven te komen (iets wat dus in feite zou passen bij de leer van de Meester) worden vervolgd. We horen b.v. dat de Albigenzen worden vervolgd en vernietigd. We horen hoe andere stammen ten onder worden gebracht, hoe bepaalde secten te vuur en te zwaard worden vernietigd. De haat regeert ook nu nog.

Toch komen er steeds weer krachten en Meesters terug (we zien dat in de vroege en in de late Middeleeuwen, overal zien we dat komen), die zeggen: "Mens, wat je nu moet zoeken, is synthese. Je moet de samenvoeging zoeken van de kennis en het geloof. Je moet begrijpen dat in alle soorten geloof ergens een waarheid schuilt. Zoek naar datgene wat eenheid brengt en niet naar datgene wat verdeeldheid brengt." De mensen doen dat dan ook wel met de mond, maar in feite blijven ze hetzelfde oude roofdier van voorheen.

Dat klinkt erg pessimistisch. Toch geloof ik, dat we door zo te generaliseren ergens de mensheid wel onrecht doen, want in elke fase van die langzame evolutie zien we een aantal mensen, die bereiken. Mensen, die zich aan het mens-zijn ontworstelen, die bovenmenselijk, ja, goddelijk worden. We zien altijd weer mensen, die zich vrij maken uit zo'n algemeen heersend patroon en in een zuiver persoonlijke erkenning evolueren naar een totaal andere trap.

Het is altijd pessimistisch, als je zo spreekt over de evolutie van de mensheid als geheel. Per slot van rekening, de bijna nog aapachtige mens smeerde zich vroeger in met klei; tegenwoordig gebruiken ze lippenstift. Vroeger kleedde men zich in de huiden van verslagen vijanden; tegenwoordig vilt men elkander op het gebied van de handel om zich daardoor beter te kleden. Het verschil is heus zo groot niet; wat groot is, dat is het verschil in mogelijkheden.

De mensheid als zodanig is de dragende kracht, waarin de mens leeft. Dat wordt over het hoofd gezien. Men wil de mensheid zien groeien, maar ze hoeft niet te groeien. Zo min als je kunt zeggen dat een fundament alleen kan bepalen wat er bovenop komt: een kerk, een kantoorgebouw of een bioscoop. Dat gaat ook niet. Het is de mens, die - bouwend op de basis, die de mensheid hem biedt - zijn persoonlijke bewustwording begint. Dan is er geen sprake meer van een langzame of van een snelle evolutie, maar van een persoonlijke evolutie. Want op het ogenblik, dat ik beseft dat ik als mens, uit die mensheid voortgekomen, mij moet vrij maken van alle beperkingen, van alle traagheid, van alle overhaasting, dat ik haat en liefde in ongunstige zin a.h.w. moet vergeten om daarvoor in de plaats te stellen een reële wereldaanvaarding uit en terwille van het Goddelijke, evolueer ik wel degelijk. Maar mijn evolutie is dan niet meer te meten met een menselijke maatstaf.

Een idioot kan soms op een hogere trap van geestelijke evolutie staan dan een wijsgeer. Wanneer nl. de wijsgeer zichzelf zoekt en de idioot zoekt ergens toch God en de wereld, dan staat de idioot hoger; want de mensheid heeft langzaam maar zeker de weg gevonden van de massa tot het individu. Dat individu echter kon zichzelf niet zo gemakkelijk handhaven. Uit deze eerste individuen zijn de grote individualisten ontstaan. Denkt u b.v. maar eens aan Spinoza. Hij is wel een heel groot individualist. Of als u het ergens anders wilt zoeken: Hegel. Of als u nog een andere kant wilt uitgaan, dan zou ik zeggen: Benjamin Franklin.

We zien hier dus mensen, die zich vrij maken van de massa, een ideaal scheppen, waarvoor de massa zelfs gedeeltelijk ontvankelijk is, of een leer

geven, die voor de massa een betekenis heeft. Ze worden dus vrij van de gemeenschap. Het individuele bestaan en een evolutie, die gaat van de massa tot het individu, is een evolutie die haar bekroning nooit kan vinden in de mensheid, maar alleen in de mens.

Wanneer je als mens eenmaal zover bent dat je persoonlijk leeft, op je persoonlijke verantwoordelijkheid a.h.w. je daden stelt, uitgaat van je persoonlijk innerlijk bewustzijn, van een persoonlijk verlangen en erkennen en je trekt je van de rest niets aan maar je leeft wel op basis daarvan, dan evolueer je zover dat je ontgroeit aan je basis; want het stoffelijk fundament, dat de mensheid vormt voor de geestelijke bewustwording, is niet meer nodig op het ogenblik dat de geest zichzelf a.h.w. volwassen heeft gemaakt.

Deze evolutie kunnen we niet beschrijven als een langzame en mischien zelfs niet eens als menselijk. Wel weten we dat van uit de lagere trappen steeds meer toevloeit. Er zijn dus steeds meer lagere elementen in de mensheid vertegenwoordigd, waardoor er in die mensheid een bovenlaag ontstaat, die zich gemakkelijker van de mensheid losmaakt.

Dat gaat allemaal heel goed tot op een bepaald ogenblik. Want de mensheid is de school, waarin het "ik" moet leren zijn plaats in de schepping te vinden en zijn God te kennen. Maar wanneer die wereld op een gegeven ogenblik teveel lagere elementen krijgt, zou het wel eens kunnen zijn, dat het ook een moeras wordt. Dan zinkt degene die bewustwording zoekt weg, omdat hij geen steun meer vindt in de mensheid. Op een dergelijk moment wordt er altijd door radicale maatregelen een grote verandering geschapen. Het is zelfs wel eens geweest dat in zo'n periode de as van de aarde zich aanmerkelijk verplaatste met als gevolg dat alles, wat zwak was of niet deugde, weg viel en dat er a.h.w. een nieuwe wereld ontstond.

Men zegt een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Dan behoeft dat niet alleen maar in te houden dat alles wordt herschapen. Als de as van de aarde kantelt, dan wordt de hele wereld a.h.w. opnieuw ingedeeld. Het wordt totaal anders en ook de hemelen zien er geheel anders uit, want je bent volkomen anders tegenover de hemel georiënteerd als je op de wereld bent. Er is een nieuwe hemel en een nieuwe aarde en een nieuwe mensheid; want het oude is weggefallen en wat er ontstaat is nieuw.

Nu zijn we voorlopig geloof ik nog niet aan een dergelijke radicale schoonmaak toe, maar in het evolutie-proces schept dit dus wel een grote mogelijkheid: het opbouwen van een fundament van een voldoende hechtheid om de persoonlijke ontwikkeling van het individu verder te dragen. En elke omwenteling, elke verandering, ja, zelfs schijnbare ondergang, die de individuele ontwikkeling van de mens bevordert, is een ware evolutie, is ware bewustwording.

Ik zou daarover natuurlijk nog een uur kunnen doorpraten, maar ik vind dat ik de voornaamste feiten wel heb genoemd. Is er iets bepaalds dat u er nog over wilt weten?

x Mij is nog niet helemaal duidelijk: de scheiding van de donkere en blanke rassen in Atlantis.

- Er hebben zich dus door de omstandigheden verschillende rassen gevormd, dat begrijpt u. De laagste rassen waren zij, die wel enige invloed van het keizerrijk Mu hadden ondervonden, maar eigenlijk nooit werkelijk beschaafd waren. Vergelijk een negerstam ergens in de diepste wildernis, die nog nooit met blanken contact heeft gehad, maar wel enkele van de industrie-producten van de blanken heeft ontvangen in de loop van de tijd. Die stammen waren dus zeer primitief en werden als dieren, gewoon als lastdieren en kuddedieren gebruikt. De Atlanten maakten de fout (want dat is absoluut een fout van hen geweest) om met hun schepen (het waren goede zeevaarders, ze hadden ook al boten erbij tot 30 ton; dat was voor die dagen enorm groot, dat kan ik u wel vertellen) die mensen te gaan halen. Ze vingden hen eenvoudig en brachten hen naar hun eilandrijk, naar hun

landgoederen en daar werden ze geregeerd. Degenen, die hen regeerden, waren wat men noemt van het donkere ras. Dat waren de Kelten. Het was een variant van het oorspronkelijk ras, waarschijnlijk te danken aan rasvermenging, die toch ook via het keizerrijk Mu moet hebben plaatsgevonden. Dezen noemen we dus Kelten, ofschoon er ook een groot aantal andere stammen in vertegenwoordigd waren: Kelten, Kimbren en weet ik wat nog meer. Het geheel valt later in een 50 à 60 stammen uiteen. Ze zijn donker van haarkleur, ze hebben a.h.w. meer pigment in de huid en ze hebben ook donkerder ogen, ofschoon blauwe ogen bij hen nog veel voorkomen. Pas later wordt dat donkerbruin en groen. Dezen zijn dus de opzichters, de soldaten. Zij staan onder strenge discipline en ze hebben niet alle vrijheden.

Een blonde Atlantiër b.v. mag huwen, wanneer hij wil. Hij kan in de tempel treden, wanneer hij wil. Hij kan een scholing krijgen, wanneer hij het maar kan betalen, zoals hij het wenst. Een Kelt kan dat alleen, indien zijn beschermheer - zoals dat heet, dus degaen die zijn stukje leven mag beheersen - hem daarvoor toestemming geeft. Een Nubiër kan geen enkele lering ontvangen, daarvoor is hij eenvoudig niet rijp. Een huwelijk sluiten kan hij ook niet. Hij kan paren; maar dan net als een koe, bij wijze van spreken, die naar een stier wordt gebracht. Zo zeggen ze soms: Nou, we hebben nageslacht nodig. Het is nu de tijd voor de paring, hup, ernaar toe. Dat is natuurlijk een heel andere situatie.

Nu kunt u begrijpen: die blonde Atlantiërs beheersen de kennis, de magie en ze gaan hoe langer hoe meer hun eigen regeltjes en inzichten opleggen aan de Kelten. Maar die zijn a.h.w. gefokt op strijdbaarheid (een beetje vreemd om het zo te zeggen), ze moeten goede soldaten zijn, ze moeten uithoudingsvermogen hebben. Nu zeggen deze op een gegeven ogenblik: "Die slappe kwasten met hun gebabbel, denken ze dat ze wat doen?" Dan zeggen anderen: "Ja, maar pas op, want als ze nu aan de Nubiërs gelijke rechten en wapens gaan geven, dan zullen ze niet die Atlanten afslachten - want die kennen ze alleen maar uit de verte - maar ons, de Kelten, die hun bewakers zijn. Wij hebben echter contact met hen. Laten we dus met hen samen gaan werken." Zo is dat dus gegaan.

x De overvallen van de Hyksos in Egypte.....(verder niet te verstaan).

- Dat is ook niet helemaal juist. De Hyksos waren zwervende stammen, zoals de tegenwoordige Bedoeïnen. Deze stammen gaan voor een groot gedeelte weer op in het rijk. Voor een ander deel worden ze opgenomen in Egypte zelfs en voor weer een ander deel zien we ze opgaan in Babylon. Dat mogen we niet vergeten. Maar er zijn ook wel overvallen, die zuiver Keltisch zijn. Dat is b.v. de val van het eerste Troje. Dat is niet het Troje, waarvan u de belegering kent (Homerus), maar dat is het eerste Troje, dat werd overvallen en belegerd door de Kelten. Bij die grote inval in de tijd dat er nog 2 rijken zijn (dat is dus vóór de eigenlijke bloeiperiode van Egypte) wordt het Beneden-Rijk praktisch geheel vernietigd, zodat een van de Farao's moet vluchten, op een Schilp-eiland wordt verborgen en lange tijd leeft als boer en herder en pas daarna met zijn volk terugkomt. Dat is een restant van de Kelten, dat daar tijdelijk overheerser is geweest.

Zo kunnen we verdergaan en vinden dan overal de sporen terug van deze Kelten. Het zijn ook ruiters en krijgers geweest, die op den duur ook een zekere beschaving hebben. Hun konteken is wel de strijdbijl. In die tijd een van de meest verschrikkelijke wapens. Van zwaarden was eigenlijk nog niet zoveel sprake. Een mes was over het algemeen een steenmes, dat kon dus gemakkelijk breken, maar een scherp geslepen strijdbijl, dat was het wapen.

Overal waar die Keltische krijgslieden zijn geweest, vindt u heilige plaatsen. Deze bestaan uit een ring van stenen, vaak zelfs van glad gemaakte stenen, waarbinnen het offer werd gebracht; en op de stenen ring

vindt u altijd weer de aks of de bijl liggen. Want in de grootheid van hun eigen denken eren zij de goden, die hun kracht zo versterken.

x De Ariërs zijn dat de afstammelingen van de blonde Atlanten?

- Van een deel ervan. De tegenwoordige Ariër is dus een afstameling niet van de Atlanten van Atlantis zelf, maar van enkele nederzettingen daarvan.

x In Indië?

- In Indië en dichterbij. Ze zijn later in Indië terecht gekomen.

En nu moet u mij eens vertellen: Wanneer ik nu zeg dat iemand afstamt van de eerste Pelgrimvaders, zegt u dan: Van Californië?

x Neen. Omdat ik dacht dat de Indische Ariërs naderhand naar Europa zijn getrokken en dat dat de Ariërs....

- Neen, Kijk, nu moet u eens goed onthouden: Ik heb u verteld, dat er een trek is geweest. Die trek van de Witte Broederschap heeft dus wel stammen met zich meegenomen. Wat er in Indië ontstond, dat waren dus geen zuivere Atlanten meer; dat waren mengrassen. Soortgelijke mengrassen ontstonden ook elders. Wist u b.v. dat een soortgelijk mengras al een hele tijd bestaat in de buurt van Tasjkent (dus in het zuiden van Aziatisch Rusland) voordat er sprake is van Ariërs, die ooit naar Europa trekken? Gelijkzeitig is er sprake van blonde mensen (dus eigenlijk ook Ariërs), die oorspronkelijk leven in het zuiden van Spanje en die later naar het noorden trekken. We vinden ook nu nog wel blonde Basken. Maar niet alle Germanen zijn Ariërs; en niet alle Ariërs zijn Germanen. Dat is een grote fout, die men heeft gemaakt door een onvolledig begrip voor ras.

Verder moet u er ook rekening mee houden, dat de pigmentering van de mens (d.w.z. de kleur van zijn hoofdhaar en zijn ogen) voor een groot gedeelte afhankelijk is van de zon en niet alleen maar van de raskenmerken. Dat betekent dus, dat in een periode, dat de zon actiever wordt, de mens veel sneller donkere ogen, donker haar en een donkere huid krijgt. Wordt de straling van de zon minder, dan heeft de mens weer een andere methode om zich daarop af te stellen en vinden we hem zelfs nog met vlasblond haar, blauwe ogen en een heel blanke huid. De een reageert er sneller op dan de ander natuurlijk, dat is een kwestie van erfelijkheidswaarden, maar op die manier ontstaat er voortdurend een vermenging van rassen, waarbij de raskenmerken lang niet zo permanent zijn als men wel wil voorstellen.

Dus de Ariërs zijn een mengras, waarbij ongetwijfeld enkele groepen, die uit Indië maar ook uit het zuidelijk deel van Rusland optrokken, een grote rol hebben gespeeld, maar waarbij zich ook groepen hebben gevoegd, die uit het zuiden van Europa zijn opgetrokken; omdat ze daar te maken kregen met de invallen der Barbaren, waar u o.m. de Vandalen van kent.

Op die manier ontstaat dus wat men noemt: het glorieus Arische ras, waarbij moet worden gezegd dat de Ariërs op zichzelf als ras dus niets bijzonders zijn en niet - zoals men dat in een zekere rassenwaan wil voorstellen - de werkelijke zonen van de zon. Dat is helemaal niet waar. Maar wel heeft de Ariër heel vaak door het erfdeel, door zijn verwantschap met Atlantis een aantal overleveringen gekregen, die toch wel enigszins in de richting van de oude inwijdingsdienst gaan. Maar als u b.v. de oorspronkelijke Atlantische inwijdingsleer en de leer van de Witte Broederschap vergelijkt met de Druïdische wetenschappen (die overigens zeer hoog stonden), dan kunt u zien wat een vertekening er kan ontstaan, wanneer het primitieve geloof zich met het hoger bewustzijn van anderen vermengt. Dan krijg je b.v. de grote bloedoffers, die in de plaats komen van het zang- en reukoffer, dat eens werd gegeven.

Nu, vrienden, dan hebben we er deze keer wel werkelijk een lesje van gemaakt. Nu heb ik alleen nog één ding te vertellen.

We gaan nu binnenkort deze zondagmorgens, althans in deze vorm, beëindigen. Niet omdat we ontevreden zijn over u, maar omdat we niet de mogelijkheden hebben gevonden in een zondagmorgen-groep, die we daarin

hadden verlangd. Wanneer we voor de laatste keer met deze groep bijeen komen, dan zou het eigenlijk een kwestie moeten zijn van een glorieus afscheid. Laten we er een apotheose van maken. En omdat uw eigen aandeel in deze groep toch altijd weer de nadruk heeft gehad, ook al heeft u er wel eens verkeerd gebruik van gemaakt, zou ik u willen vragen: Probeer nu de volgende maal een onderwerp te stellen dat u het beëindigen van het seizoen en ook van de Kring in deze vorm waardig acht.

Wat mij betreft, ik hoop, dat ik u vandaag niet teveel heb teleurgesteld, dat u iets hebt geleerd, dat u iets hebt begrepen van deze dingen en dat u dus niet verwaand bent, omdat u van een bepaald ras bent, maar dat u begrijpt dat u zich moet losmaken van de mensheid, die uw basis is en vandaaruit uw persoonlijke wederbewustwording zoeken.

:--:~:

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice to ensure transparency and accountability.

2. The second section outlines the procedures for handling discrepancies between the recorded amounts and the actual cash flow. It suggests a systematic approach to identify the source of the error and correct it promptly.

3. The third part of the document addresses the role of internal controls in preventing fraud and mismanagement. It highlights the need for a clear separation of duties and regular audits to detect any irregularities.

4. The final section provides a summary of the key points and offers recommendations for improving the overall financial management process. It encourages the use of modern accounting software to streamline data collection and analysis.

5. The document also includes a detailed explanation of the accounting cycle, from identifying transactions to preparing financial statements. It provides step-by-step instructions to help users understand each stage of the process.

6. Additionally, it covers the importance of budgeting and forecasting in financial planning. It discusses how to set realistic goals and track progress against them to ensure the organization stays on course.

7. The document further explores the impact of tax regulations on business operations. It offers practical advice on how to structure transactions to minimize tax liabilities while remaining compliant with the law.

8. Finally, it touches upon the significance of financial reporting to stakeholders. It explains how clear and concise reports can provide valuable insights into the company's performance and future prospects.

9. The document also includes a section on the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice to ensure transparency and accountability.

10. The second section outlines the procedures for handling discrepancies between the recorded amounts and the actual cash flow. It suggests a systematic approach to identify the source of the error and correct it promptly.

11. The third part of the document addresses the role of internal controls in preventing fraud and mismanagement. It highlights the need for a clear separation of duties and regular audits to detect any irregularities.

12. The final section provides a summary of the key points and offers recommendations for improving the overall financial management process. It encourages the use of modern accounting software to streamline data collection and analysis.

13. The document also includes a detailed explanation of the accounting cycle, from identifying transactions to preparing financial statements. It provides step-by-step instructions to help users understand each stage of the process.

14. Additionally, it covers the importance of budgeting and forecasting in financial planning. It discusses how to set realistic goals and track progress against them to ensure the organization stays on course.

15. The document further explores the impact of tax regulations on business operations. It offers practical advice on how to structure transactions to minimize tax liabilities while remaining compliant with the law.

16. Finally, it touches upon the significance of financial reporting to stakeholders. It explains how clear and concise reports can provide valuable insights into the company's performance and future prospects.

17. The document also includes a detailed explanation of the accounting cycle, from identifying transactions to preparing financial statements. It provides step-by-step instructions to help users understand each stage of the process.

18. Additionally, it covers the importance of budgeting and forecasting in financial planning. It discusses how to set realistic goals and track progress against them to ensure the organization stays on course.

19. The document further explores the impact of tax regulations on business operations. It offers practical advice on how to structure transactions to minimize tax liabilities while remaining compliant with the law.

20. Finally, it touches upon the significance of financial reporting to stakeholders. It explains how clear and concise reports can provide valuable insights into the company's performance and future prospects.